

Smog

De ronde van Peking is met stille trom van de wielerkalender verdwenen. Op dinsdag 14 oktober werkten de profrenners in de straten van Peking de vijfde en laatste rit af van de ronde die er in 2011 voor het eerst georganiseerd werd. Gangmaker van deze ronde was Hein Verbruggen, ooit benoemd tot UCI-erevoorzitter, wielersportvisionair en ... ereburger van Peking. Als verantwoordelijke infrastructuur van het IOC had Verbruggen in de Chinese hoofdstad immers een vlekkeloos parcours afgewerkt. Het zag er even naar uit dat de eerste editie als pasmunt gebruikt werd in een conflict rond de fameuze oortjes tussen UCI en teams toen deze laatsten met een boycot van de ronde van Peking dreigden. De plooiën werden deels glad gestreken en Tony Martin won de 2011-editie. Philippe Gilbert won de vierde en laatste editie van deze ronde.

Wie is er rouwig om het verdwijnen van deze ronde? Geen enkele renner alvast. Een week Peking stond gelijk aan een week strafkamp in de Goelag Archipel. Wie wil na een te zwaar seizoen nog zijn longen op het spel zetten in een omgeving met ongezonde luchtkwaliteit? Net omwille van de smog werd de tweede rit, waar Gilbert de basis gelegd heeft voor zijn eindzege, dertig kilometer vroeger afgelegd. Bovendien ligt koersen in Japan of China slecht in de wielmarkt na de dopingschorsing ten gevolge van 'besmet' vlees van onder andere Michael Rogers en Jonathan Breynne.

Ook voor de stedelijke overheid en de organisatoren moet het opdoeken van de ronde van Peking een grote opluchting zijn. Zo startte de laatste rit aan het Tienanmenplein en lag de aankomst aan het Olympische vogelnest. Sportief stelde het Pekingcriterium niets voor met de klassieke eerste ontsnapping, die teniet gedaan werd in volle finale én voorspelbare massasprint. Wie maalt er om dat Sasha Modolo won voor Henderson en Boasson Hagen? Waar in het wielergekke Vlaanderen een signaalgever het wel eens aan de stok krijgt met een *'not in my backyard'* verzuurde Vlaming, moet de *collateral verkeersdamage* van een dinsdagmiddag rondjes draaien in hartje Peking toch niet te overzien zijn?

Dat wielervedstrijden op het hoogste niveau organiseren geen wandeling in het park is, illustreren de donkerrode cijfers van een week wereldkampioenschap wegwielrennen. Naar verluidt zou de mistige boekhouding van Ponferrada een exploitatietekort van zes miljoen euro verhullen. Natuurlijk geen kopzorg meer van de UCI die al lang met de cheque van 5 miljoen euro aanbesteding weg is. Een Belgisch stedenconsortium zou trouwens willen kandideren voor het WK van 2018, waarvoor de aanbestedingsprijs ondertussen al is aangetikt tot 8 miljoen euro. Of hoe moeten de organisatoren van de Brussels Cycling Classic, tot 2012 Parijs-Brussel, zich voelen? Rond de start- en aankomstplaats van het Atomium en de Heizel waren slechts tientallen fans aanwezig om de voorspelbare massasprint te beleven van deze najaarklassieker. Of kent u de Eurometropool Tour? Dit is de nieuwe naam van de Franco Belge, een rittenkoers van vier dagen die begin oktober voor het eerst ook in Kortrijk, Nieuwpoort en Middelkerke arriveerde. Deze 2.1 rittenwedstrijd werd gewurgd door de sprintersploegen die en bloc elke dag inzetten op een saai verloop en een drieste massasprint, driemaal gewonnen door de Franse kampioen. Van spankracht gesproken!

Wanneer zal de wielersector doorhebben dat andere sporttakken wel hun formats hervormd hebben in functie van spankracht en een meer homogene interesse op jaarbasis? Wielrennen blijft het verhaal van een arrogante Franse monopolist/mediagroep die elke

hervorming blokkeert en de onmachtige federatie(s), teams en kleine organisatoren verstikt. Wie remt de val van het wielrennen? Hoe lang nog zal de wielersport geleid worden door ervaringsdeskundigen die, wars van relevante managementervaring of –opleiding, alleen willen horen hoe groot de sport en vooral hoe goed die geleid wordt?

Prof. Wim Lagae is sportmarketeer aan KU Leuven (Campus Antwerpen en Faculteit Bewegings-en Revalidatiewetenschappen) en gastdocent UGent